Typogr.

ROBERT ESTIENNE, ALPHABETVM GRAECVM
Paris, 1550
GUILLAUME MOREL, ALPHABETVM GRAECVM
Paris, 1550

K. 7. 9 B. n. 2
K. Bc 25
Meinradus V. 2
2 Anten

Typography

IL/164

ALPHABETVM GRAECVM.

Literarum Græcarum appellationes & pronunciationes.

De earundem diuiſione, & ſingularum cõcinnitate ex Dionyſio Halicarnaſſeo.

Menſium Græcorum deſcriptio, & collatio cum Latinis.

Omnia nunc primum ex optimis auctoribus deſcripta, G. Morelio auctore.

Δεύτεραι φροντίδες σοφώτεραι.

PARISIIS

Apud Guil. Morelium, ex aduerſo ædis Remenſium. 1550.

4A08904

LITERARVM GRAECARVM

numero quatuor & viginti,

Figura.	Nomen.		Sonus.
Α α α	ἄλφα	Alpha	a
Β β ϐ	βῆτα	Vita	b,u cõſon.
Γ γ	γάμμα	Gamma	g
Δ δ	δέλτα	Delta	d
Ε ε	ἒ ψιλόν	E pſilon	e exile
Ζ ζ	ζῆτα	Zita	z
Η η	ἦτα	Ita	i
Θ ϑ θ	θῆτα	Thita	th
Ι ι	ἰῶτα	Iota	i
Κ κ	κάππα	Cappa	c,k,qu
Λ λ	λάμβδα	Lambda	l
Μ μ	μῦ	My	m
Ν ν	νῦ	Ny	n
Ξ ξ	ξῖ	Xi	x
Ο ο	ὂ μικρόν	O micron	o paruum
Π π ϖ	πῖ	Pi	p
Ρ ρ	ῥῶ	Rho	r
Σ σ ς	σῖγμα	Sigma	ſ
Τ τ	ταῦ	Taf	t
Υ υ	ὖ ψιλόν	Y pſilon	y exile
Φ φ	φῖ	Phi	ph,f
Χ χ	χῖ	Chi	ch
Ψ ψ	ψῖ	Pſi	pſ
Ω ω	ὦ μέγα	O mega	o magnũ

12 Ta 53 Krauß

Diphthongi duodecim,& quid ſonent.

αι	æ	ᾳ	a
αυ	af,au	ῃ	î
ει	i lōg.	ῳ	o long.
ευ	ef,eu	υι	y long.
οι	i lōg.	ηυ	if,iu
ου	ou,u.	ωυ	of,ou.

Quæ ſuperſcribuntur literis.

Accētus	Acutus	´ λόγος	}	in vl.ſyl.
	Grauis	` Θεὸς		in penul.
	Circūflexus	~ ποιῶ		aut antep.
Spiritus	Aſper	ʽ ὁρῶ	}	Initio dictionis à vocali incipientis,aut à ῥ.
	Tenuis	ʼ ἐγώ		

Apoſtrophos ʼ,auerſio, mutilatioue,nota eſt ſimilis ſpiritui tenui in fine vocis, ad pronunciationemque nihil attinet: tantum indicium eſt abiectæ literæ, propter vitandam ſequētis vocalis colliſionē,παρ᾽ ἐμοῦ,pro παρὰ ἐμοῦ.

Quæ ſubſcribuntur ſeu adſcribuntur literis.

Punctum longiuſculum ſubſcriptum literis α η ω,ſic,ᾳ ῃ ῳ,iota eſt,& deſignat diphthōgos eſſe, ſed improprias , quæ pronunciationē aliā non requirūt,quàm ſi ſimplices eſſent.

Poſt literam punctum indicat ſententiam abſolutam.ſi ſuperius vel duplex ſcribatur,nō in totum abſolutam,ſed adhuc pendentē. Se-

The Rare Book & Manuscript Library UIUC

micirculus item ad literæ finem mẽbra orationis diſtinguit, vt apud Latinos. Aliã tamẽ rationẽ vetera exẽplaria retinẽt. nam fere ad finem abſolutæ ſententiæ ſuperius punctũ habent.

; nota eſt interrogationis, quæ eſt Latinis ?

Exemplum in quo ad legendum ſine literarum nexu compendióue pueri ſe exerceant.

ΕΥΧΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου. ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου. γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον. καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν. ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. ἀμήν.

CONNEXIONES LITERArum & compendiaria ſcribendi ratio, qua ad ornatum ſcripturæ Græci vtuntur.

ά	ά	ἀπὸ	ερ	οἷ	ὅιον
αλλ	αλλ	ευ	ευ	ου	ου
αι	αι	ην	ην	οὖ	οὖ
αν	αν	υν	υν	πα	πα
αυ	αυ	ἰν	ἰν	παυ	παυ
αρ	αρ	θα	θα	πε	πε
γγ	γγ	θαι	θαι	πει	πει
γα	γα	θε	θε	περ	περ
γὰρ γὰρ	γὰρ	θη	θη	περὶ	περὶ
γρα	γρα	θι	θι	πι	πι
γυν	γυν	θο	θο	πλ	πλ
δα	δα	θυ	θυ	ππ	ππ
δὲ	δὲ	θω	θω	πο	πο
δε	δε	κα	κα	πρα	πρα
δια	δια	καὶ καὶ καὶ	καὶ	πρι	πρι
διὰ	διὰ	κατὰ	κατὰ	πρὸ	πρὸ
δευρ	δευρ	λλ	λλ	πρω	πρω
δρι	δρι	λα	λα	πτ	πτ
δρο	δρο	μα	μα	πω	πω
δυν	δυν	μαι	μαι	ρα	ρα
ει ει	ει	με	με	σα	σα
ἐν	ἐν	μι	μι	σαι	σαι
ἐπὶ	ἐπὶ	μμ	μμ	σαν	σαν
ἐστὶ	ἐστὶ	μὲν μὲν	μὲν	σθ σθ	σθ

σθαι σθ	σθαι	σχ	σχ	ξ ξ ζ	τε
σπ	σπ	σω	σω	τω	τω
σπα	σπα	τα	τα	τῶν τῶ	τῶν
σπαι	σπαι	ται	ται	υ	ῦ
σπε	σπε	τη	τη	υι	υι
σπει	σπει	τὴν	τὴν	υν	υν
σπι	σπι	τῆ	τὴν	ὑπὲρ	ὑπὲρ
σπο	σπο	τῆς	τῆς	ὑπὸ	ὑπὸ
σπω	σπω	τι	τι	χα	χα
σσ	σσ	τὸ τὸ	τὸ	χαι	χαι
σσα	σσα	το τὸ το	το	χε	χε
ς	στ	τὲρ	τέρ	ψα	ψα
ςα	στα	τοῦ	τοῦ	ψαι	ψαι
ςαι	σται	τοὺς	τοὺς		
συν	συν	τοῦτο	τοῦτο		

Exemplum in quo pueri ad diſcenda compendia & nexus literarum ſe exerceant.

ΔΕ'ΚΑ Ε'ΝΤΟΛΑΙ' ΘΕΟΥ͂.

Ἐγώ εἰμι κύριος ὁ θεός σου, ὅστις ἐξήγαγόν σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ἐξ οἴκου δουλείας.

Οὐκ ἔσονταί σοι θεοὶ ἕτεροι πλὴν ἐμοῦ.

Οὐ ποιήσεις ἑαυτῷ εἴδωλον, οὐδὲ παντὸς ὁμοίωμα ὅσα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, καὶ ὅσα ἐν τῇ γῇ κάτω, καὶ ὅσα ἐν τοῖς ὕδασι ὑποκάτω τῆς γῆς. οὐ προσκυνήσεις αὐτοῖς, οὐδὲ μὴ λατρεύσεις

αὐτοῖς. ἐγὼ γάρ εἰμι κύριος ὁ θεός σου, θεὸς ζηλωτὴς, ἐπισκέπτων ἁμαρτίαν πατέρων ἐπὶ τέκνα, ἐπὶ γενεὰν τρίτην καὶ τετάρτην τοῖς μισοῦσί με, καὶ ποιῶν ἔλεος εἰς χιλιάδας τοῖς ἀγαπῶσί με, καὶ τοῖς φυλάσσουσι τὰ προστάγματά μου.

Οὐ λήψῃ τὸ ὄνομα κυρίου τοῦ θεοῦ σου ἐπὶ ματαίῳ. οὐ γὰρ οὐ μὴ καθαρίσῃ κύριος τὸν λαμβάνοντα τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπὶ ματαίῳ.

Μνήσθητι τὴν ἡμέραν τῶν σαββάτων ἁγιάζειν αὐτήν. ἓξ ἡμέρας ἐργάσῃ καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου. τῇ δὲ ἡμέρᾳ ἑβδόμῃ σάββατα κυρίῳ τῷ θεῷ σου. οὐ ποιήσεις πᾶν ἔργον ἐν αὐτῇ σὺ, καὶ υἱός σου, καὶ ἡ θυγατήρ σου, ὁ παῖς σου καὶ ἡ παιδίσκη σου, καὶ τὸ ὑποζύγιόν σου, καὶ ὁ προσήλυτος ὁ παροικῶν ἐν σοί. ἓξ γὰρ ἡμέραις ἐποίησε κύριος τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ κατέπαυσε τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ. διὰ τοῦτο εὐλόγησε κύριος τὴν ἡμέραν ἑβδόμην, καὶ ἡγίασεν αὐτήν.

Τίμα τὸν πατέρα σου, καὶ τὴν μητέρα σου, ἵνα μακροχρόνιος γένῃ ἐπὶ τῆς γῆς ἧς κύριος ὁ θεός σου δίδωσί σοι.

Οὐ φονεύσεις.

Οὐ μοιχεύσεις.

Οὐ κλέψεις.

Οὐ ψευδομαρτυρήσεις κατὰ τοῦ πλησίον σου μαρτυρίαν ψευδῆ.

οὐκ ἐπιθυμήσεις τὴν οἰκίαν τοῦ πλησίον σου.
οὐκ ἐπιθυμήσεις τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον σου,
καὶ παῖδα αὐτοῦ, καὶ παιδίσκην αὐτοῦ, καὶ τὸ ὑπο-
ζύγιον αὐτοῦ, καὶ ὅσα τοῦ πλησίον σου.

DE SINGVLARVM LITErarum appellatione & ſono.

Græcarum literarum originē ad Hebræos referri ipſæ appellationes, & ordo indicat.

A

Ἄλφα, ex Hebræo nomine Aleph, deinde alepha, & ſyncope alpha, nomen habet. Sono reſpōdet A Latino. In id enim vertitur, ἄβαξ ἄβακος, abacus. μοῦσα, muſa: ita & Græci a vertentes in α mutant. Cæſar, καῖσαρ. Ab huius literæ figura aliquoties cōiuncta pentagonum pentalpha appellarūt, quaſi quinquies alpha repetitum. Quoniam autem prima literarum eſt, ideo alpha primum ſeu caput & initium dicitur. In ſacris, Ego ſum α & ω, id eſt, principium & finis. & Martialis, Alpha penulatorum, id eſt, primus.

B

Βῆτα, ab Hebręo beth nomen habet, addita formali litera α, βῆτα. reſpondet u conſonāti, vt nunc proferimus. olim vt b enunciabāt. eodem enim ſono bini Latinum, & βίνειν Græ

cum prolata fuiſſe ætate Ciceronis, ex epiſtola ad Pætum colligitur, lib. 9. Cum loquimur terni, nihil, inquit, flagitij dicimus: at cum bini, obſcœnum eſt Græcis quidem, inquies. Ex verſu item Cratini, ὁ δ' ἠλίθιος ὥσπερ πρόβατον βῆ βῆ λέγων βαδίζει. Ille, inquit, tanquam ouis bê bê dicẽs incedit. Bε vocem eſſe ouiũ, non ve, nemo ignorat. Non dubium alium fuiſſe eius ſonum quàm nunc eſt, fortaſſe iam nobis ignotum, & medium inter v conſonantem & b. Nam Plutarchus, Dion, & alij hiſtorici pro b latino nunc β vſurpant, vt cum ſcribunt Fabius, Φάβιος, Tiberius, Τιβέριος. nũc pro v cõſonante, vt cum pro velum βῆλον ſcribunt, & pro Valerius βαλέριος, quod & ὀυαλέριος ſcriptum inuenitur. Neruij, νέρβιοι, & c.

Γ

Γάμμα longius receſsit à nomine Hebręo Guimel. Inde appellatur digãma AEolicum, quaſi duplex gamma, quod Latinorum F & ſono & figura reſpondet, quo vtebãtur initio dictionum à vocali aſpirata incipientium, itéq; in medio, ſi vocalium concurſus eſſet, ΩΟΝ, ΩFΟΝ dicẽtes, vnde noſtrum ouum, & ΟΙΣ ΟFΙΣ, vnde ouis. Sonat vt g Latinum. ἅγιος, hagios. ſi tamen ſequatur alterum γ, κ, χ, aut ξ, ſonat mollius, vt n referre videatur, ἄγγελος, angelos. ἀναγκαῖον, anangæon. ſic enim κ poſt

γ ſonat perinde ac noſtrum g. ἄγκυσα, anchuſa. λύγξ, lynx. In quibus Gellius negat verum n eſſe, ſed vt appellat, adulterinum. Nam ſi ea litera eſſet, inquit, lingua palatum tangeret. Itaque tradunt Varronem voluiſſe vbi nos ponimus n ante g vel c, veteres loco n, g Græcorum more ſcripſiſſe, vt vbi nos angulus, illi aggulus, agguilla, aggerunt, agceps, agchiſes, &c. quæ omnia Accius poeta in ſcribendo fertur obſeruaſſe.

Δ

Δέλτα, à nomine Hebræo Daleth ſeu deleth, vnde deletha, & ſyncope delta. Nam aſpiratio Hebræorum tenuiter ſæpe alio idiomate redditur. ſonat vt noſtrum d, niſi quod volunt quidam mollius pronunciari, vt ad ζ accedat. Ab eius figura aſtrum δέλτωτον nuncupatum eſt, & figura triangularis Δελτοειδής.

E

E ψιλὸν, i.e tenue, peculiare nomen non habet. Nam Hebræis nulla eſt litera quæ huic reſpondeat. niſi aſpirationem Hebræorũ mollem accipias, He, quam Græci in vocalem mutauerint ε dicentes, vt heth ἦτα dixerunt.

Tenue & exile appellatur ex collatione cũ η, quod veluti εε duplex eſt. Valet e breue: tamẽ inuenitur redditũ à Græcis pro i Latino breui. Britãni, Βρετανοί. Domitianus, Δομετιανός.

Capitolium, κατπετώλιον.

Z

Ζῆτα, à nomine Hebræo zain longius receſsit. valet, vt omnes ſcribũt, σ δ, i. ſ d. quod in pronunciãdo tamen non exprimimus, ſed potius inuerſo ordine d ſ. Nam ζέφυρος, non ſdephyrus ſonat, ſed dſephyruspotius. vt nec ψ litera duplex ſp ſonat, ſed pſ, item ξ, non ſc, ſed cs. Adde ꝙ Fabius iucundiſsimã hanc eſſe Græcis literã teſtatur, quã nullã ait apud nos dulcius ſonare. Latini hãc aſciuerũt inter ſuas peregrinam. aliquando tamen duplici ſſ reddunt, πατρίζω, patriſſo dicentes.

H

Ἧτα olim nota fuit aſpirationis, vnde & in notis numerorum antiquitus apud Græcos Η, ἑκατὸν, id eſt, centum deſignabat, quę prima erat litera vocis ἑκατὸν, quam tum ſic ſcribebant, HEKATON. Vnde etiam Latini ſuam aſpirationẽ ſunt mutuati. Poſtea creſcente literarum numero, ac aſpiratione literis ſuperſcripta, pro e vocali lõga vſurpari cœpit: quod quidem nunc i longi ſonum refert. Veteribus ſine dubio e longum ſonabat: quod & vox ouiũ βῆ, de qua in βῆτα diximus indicat. Non enim bi oues ſonant, ſed bee, quaſi e duplex ſit. Varro quoq; ait de, re ruſt. 2, μῆλα capras à voce appellatas eſſe, ꝙ mee enuncient.

Antiqui Græci qui res Romanas tractarũt, fere vbi Latinis eſt e longum quantitate ſeu accentu, η ſcribunt. Nam Pompeius πομπήϊος dicunt, Aurelius, αὐρήλιος. Itemque Latini η Græcum in e longũ verterunt. Demoſthenes enim dicũt, quod illi Δημοσθένης, Demetrius, quod illi Δημήτριος.

Θ

Θῆτα ab Hebræo Theth, addita formatiua α, ϑῆτα. valet th, i. t aſpiratũ, vt referat quaſi anſeris ſtrepitum. ϑέατρον, theatron.

I

ἰῶτα, ab Hebræo, Iod, τ pro d vſurpato. valet i noſtrum. verterunt etiam ι nonnunquã quod Latini dixerunt per e breue. Cæterum apud Græcos nunquam conſonãs eſt vt apud Latinos: ita quod in aliis linguis per i conſonantem effertur, pluribus ſyllabis efferre coguntur. Nam Hebræi Ieſuh diſſyllabice pronunciant, Græci tribus ſyllabis ἰησοῦς. Latini Iulius tribus ſyllabis, Græci quatuor enunciant, ἰούλιος. Iunius, ἰούνιος.

K

Κάππα, ab Hebræo, Cap ſeu Caph. valet c noſtrum, item k, ſeu q. κηρὸς, cera. Nam quod Latini per q efferunt, Græci per κ reddunt. Quirites, κυΐρῖται. Torquatus, τορκουάτος, & ſine υ, Aquilius, ἀκίλιος. itẽ cum ο, Quintus,

κόϊντος. Eius ſonus non mutatur, vt c apud Latinos, quæcunque vocalis ſequatur. Poſt γ ſonare vt g, in γ admonuimus. Inueniũtur Græci noſtrũ c per γ reddidiſſe, γαλβίνιος pro Galbinius. σίγαμβροι pro Sicambri.

Λ

Λάμβδα ex Hebræo nomine Lamed. vnde lameda, & ſyncope interpoſito β, λάμβδα. Valet l noſtrum. Græci aliquando n ſequente l, per λάμβδα tranſtulerunt, Manlius μάλλιος ſcribentes. Inuenitur tamen & μάλιος apud Plutarchum. Ab huius literæ forma λαμβδοειδὴς figura dicta eſt.

M

Mῦ longius ab Hebræo nomine Mem receſſit. Valet m noſtrum. Moleſta litera eſt in pronunciando, ſi finiat dictionẽ. ideo Græcis nulla dictio in eã terminatur, quod & ait Fabius.

N

Nῦ ab Hebræo Num etiam abeſt nomine. Sonat n Latinũ. Fabius de literarũ euphonia, Quid, inquit, quòd pleraq; nos illa quaſi mugiẽte litera cludimus m, qua nullũ Græce verbũ cadit? at illi ν iucundã & in fine præcipue quaſi tinnientẽ illius loco ponũt, quæ eſt apud nos rariſsima in clauſulis. Quoties ante g aut c apud nos ponitur, Græci reddũt per γ, φράγκοι, pro Franci ſcribẽtes. ἄγκυλος, pro angulus.

Ξ

Ξῖ ab Hebræo Sin ductum videtur. Latini nomen inuertimus ix dicentes. Sonat x, ſiue cs, ἄξιος, axios, Latini reddunt aliquādoper ſſ.

O

O μικρὸν, peculiare nomen non habet: nam Hebræorum litera non eſt huic reſpondens. μικρὸν dicitur, id eſt, paruum, ad collationem cum ω, id eſt, cum o magno. ſonat vt o breue. θεὸς, theos. Græci quod Latini per u breue dicunt, aliquando per o reddūt: Publicola enim ποπλικόλας dicunt, & Numitor, νομίτωρ.

Π

Πῖ ab Hebræo Pe nomen habet. Sonat p Latinum. πατὴρ, pater.

Ρ

Ρῶ ab Hebræo Res longius remotum nomen habet. Valet r noſtrum, & apud Græcos perpetuo initio aſpiratur: & in medio dictionis geminatum prius tenue eſt, poſterius aſpiratur. Ita quod nos Roma dicimus, Græci ῥώμη ſcribunt.

Σ

Σῖγμα à Samech Hebræo, facta quadam literarum mutatione ac traiectione. Sonat ſ Latinum. σάτυρος, ſatyrus, πίσων, Piſo.

Τ

Ταῦ apud Hebræos idem nomen habet

Taf ſeu Tau. valet t Latinũ, πάτηρ, pater. Si tamen præcedat ν, ſonat mollius, & quaſi d, παλντα, panda. quod fit ad vitandam vocis aſperitatem. ſuauius enim ſonat, ſi panda quàm panta omnino proferas.

Υ

Υ ψιλὸν. y tenue, ſimplex nomen non habet, nec Hebræis litera eſt quæ huic reſpondeat. Valet y, quod à Græcis mutuati ſunt Latini, vnde & y Græcum vocant, qui etiam hãc literam in ſuum ſermonem traducentes per u reddiderunt, τὺ, tu, σὺς, ſus. Græci quoq; Latinum breue u reddentes, υ ſcripſerunt. Romulꝰ, ῥωμύλος. Tigurini, τιγυρινοί, Fauſtulus, φαυςύλος. Tenue dicitur collatione cum diphthongo impropria ῡ, quæ ampliori voce quàm υ proferri debet.

Φ

Φῖ nomen habet ab Hebræo Phe, quod & pe dicitur, eſtque illis vna litera. Valet ph, ſeu f Latinũ. σοφία, ſophia. φὰρ, fur. Sic enim trãſferunt Latini. Græci quoque noſtra nomina Græce ſcribentes, pro f, φ ſcribũt. Fabius, φάβιος. Figulus, φίγυλος. Signifer, σιγνίφερ.

Χ

Χῖ apud Hebræos nihil habet quod ei par ſit. Nomen formatum eſt ad modum πῖ φῖ, & c. valet ch, ſeu c aſpiratum. Latini eadem fi-

gura ſuum ix notant: vnde error ſcribendi xpus natus eſt. x enim Latinum ſimile eſt chi Græco,& p latinum rho Græco.

Υ

Υῖ nec ab Hebræo nomen habet,ſed ad formam ξῖ, πῖ, χῖ nominatum eſt. Valet pſ.

Ω

Ω μέγα,o magnum. ſic dicitur collatione cum o micro,i.paruo ſeu breui: valet o longũ. ῥήτωρ,rhetor, ἀντώνιος, Antonius.

De diphthongis propriis.

AI diphthongus ſonat æ Latinum. αἰών, æuum. καῖσαρ,Cæſar. Gallice bene exprimimus, cum dicimus, faire,plaiſir, & melius vtranque literam pronunciamus in aider,main,ſain. Latini olim quoque ai pro æ ſcripſerunt: vnde aulai & terrai diuiſim remanſerũt,& alia apud veteres.

Αυ

Αυ ſonat af ſeu au,u conſonante,id eſt,medio quodam modo inter v conſonantem & f. Id ſonat quod au in aue,detracto e. Quam Latini habent diphthongum au, Græci per αυ enunciant,& illi contra. Aulus, αὖλος. αὐλή, aula. Claudius, κλαύδιος. Fauſtus, φαῦστος.

ΕΙ

Ει nunc vt i longum profertur: quod fuiſſe tẽpore Ciceronis ex voce bini Latina, & Græ-

ca βίνει vſitatum conſtat.locum eius in β ci-tauimus.Tradunt veteres vbi i longũ eſſet, Valerium ſemper ei ſcripſiſſe, itemque vetuſtiores Latinos:extareque in vetuſtis inſcriptionibus hãc ſcripturam, Celeberrimeis veis. Pariſini ſonum huius diphthongi referunt, cum vinum dicunt du vein, & cum famem, feim, & cętera.

EV

Eυ ſonat ef ſeu eu, vel potius medium eorum:id prorſus quod eu ſonat in eua, a detracto. Aliter Latini ſuum eu proferunt, quod tamen Græci per ου reddunt:vt & Latini ου per eu· εῦρος, eurus. Teutones, τευτονες. Aliquãdo pro u vocali ευ ſcribunt. Lucius, λεύκιος.

Οι

Οι nunc vt i longum profertur·videtur olim id ſonaſſe quod Gallis oi, vt cum dicunt moindre, aymoit, choiſir. Latini per œ reddũt, φοῖβος, Phœbus· κροῖσος, Crœſus. Græci item œ latinum per οι ſcribunt. Cœlius, κοίλιος. Pœni, ποινοί· quæ etiam ſcribendi ratio vt oi pro œ pingeretur, veteribus vſitata fuit, vt adnotant Grammatici.

ΟΥ

Oυ nunc profertur vt u Italicũ, id eſt, ou· τοὺς λόγους, tous logous. Latini nunc nõ habẽt diphthongum quæ huic reſpondeat· Tradunt

tamen aliquãdo pro u longo ou ſcriptum ab antiquis fuiſſe. Mirum eſt *υ* hic aliter ſonarẽ quàm in *αυ*, *ευ*, *ωυ*, *ηυ*. non enim vt *αυ* af pronunciamus, ſic *οὐ* of, ſed u ſeu ou: cum analogia *ου* pronunciãdum fuiſſet vt ou in ouis, detracto is. Græci fere hac diphthongo reddunt vocale u Latinum, Tullius, *τούλλιος*. Iunius, *ἰούνιος*. Brutus, *βροῦτος*. Itemque v conſonantẽ creſcente numero ſyllabarum. Valerius enim *οὐαλέριος* ſcribunt. Varro, *οὐάῤῥων*. Heluetij, *ἐλουέτιοι*, quod etiam Plutarchus ſcribit *ἐλβήττιοι*. Etiam vbi b eſt latinum, Gabinius, *γαουΐνιος*, apud Dionem. nam alias *γαβίνιος* ſcribitur. Vnde Gellius, Græcos, inquit, non tãtę inſcitię arceſſo, qui *ου* ex *ο* & *υ* ſcripſerũt, quàm qui *ει* ex *ε* & *ι*. illud enim inopia fecerũt, hoc nulla re ſubacti. Latini *ου* Græcorum per u ſuum reddunt, *θουκυδίδης*, Thucydides. *λυκοῦργος*, Lycurgus.

De diphthongis impropriis.

Impropriæ dicũtur, quod non duos phthõgos ſeu ſonos in vnum coactos faciant, ſed vnius tantum literæ ſonum edant, præter *ωυ* & *ηυ*, quæ vtriuſque literæ ſonũ retinent, ſed Ionum propriæ ſunt, aliis Græcis impropriẹ.

ᾳ

ᾳ, id eſt alpha iota ſubſcripto, ſonat vt a lõgum, *φιλίᾳ*, philia. Olim iota ipſum literis ad

ſcribebatur, non ſubſcribebatur, ſed minori forma quàm pręcedens litera·quaſi dimidiatũ erat ἰῶτα. Quæ ſcribẽdi ad latus conſuetudo remanſit in ſcribẽdis literis capitalibus Αι· ita in aliis Ηι, Ωι·

ῃ

ῃ,id eſt,ita iota ſubſcripto, ſonat vt i longum. τῇ τιμῇ,ti timi.

ῳ

ῳ,id eſt,o mega iota ſubſcripto,ſonat o lõgum. τῷ λόγῳ,to logo.

υι

υι,id eſt,y pſilon & iota,ſonat y longum. ἅρπυια, harpya.

ηυ

ηυ,id eſt, ita & y pſilon. edit plene diphthõgum, if ſeu iu,v conſonante. Ionum propria diphthongus eſt,facta ex ευ, ε in η mutato,qđ illis peculiare eſt. ηὔχόμλω, iſchomin.

ωυ

ωυ,id eſt,o mega & y pſilon. edit & ipſa plenum ſonum,of ſeu ou,vt quod eſt in ouum, detracto um.

De iis quæ ſuperſcribuntur literis.

Accentus faſtigia nonnullis dicuntur, aliis acumina,aliis apices. Hoc nomine tres habẽt peculiariter ſic appellatos Græci: acutũ ʹ qui à ſiniſtra in dextram aſcẽdit.Syllabas dictio-

num occupat, vltimam, θεός. penultimã, παντοκράτωρ. antepenultimam, ἄνθρωπος.
Grauem, ˋ, qui à ſiniſtra in dextram deſcendit. Syllabam occupat tantum vltimam. τίς.
Circunflexum ˜, quaſi ex acuto & graui compoſitum, quod Latini ſua figura apertius oſtendunt ^. Syllabas occupat, vltimam θεοῦ. & penultimam βοᾶτε.

Spiritus, qui flatus ſunt ad initium dictionũ à vocali incipientium. Eorum alter tenuis, alter aſper dicitur. Duplex eorum figura eſt. vna qui capitalibus literis adiungũtur: & ij ex H in duas partes ſecto facti videntur. dextra pars tenuem, ſiniſtra aſperum refert. Aſperum flatilem Grillus appellabat, ⊢. tenuem exilem ⊣. Altera figura ſemicirculos refert: vt ᾿ tenuis ſit. ῾ aſper. Notandum autem AEoles vitantes ſpiritus aſperitatem, digamma ſuo F pro aſpiratione uſos. vt pro ἑσπέρα, Fεσπέρα dixerunt, quod nos per v conſonantem reddimus, veſpera. Tradunt veteres Græcos accẽtuum & ſpirituum notas non ſuperſcripſiſſe literis. ſed tantũ accentũ aſperum figura literę H vna cũ literis ſcribebãt, HEKATON. Eius in vocali tantum vſus eſt, & in litera ρ initio dictionis & in medio geminata, vbi prior exili, poſterior flatili ſpiritu pronũciatur. Cicero, Quin ego ipſe, inquit, cum ſcirem ita maiores locu-

tos eſſe, vt nuſquam niſi in vocali aſpiratione vterentur, loquebar ſic vt pulcros, Cetegos, triumpos, Cartaginem dicerē. Aliquando, idq; ſero, conuitio aurium cum extorta mihi veritas eſſet, vſum loquendi populo conceſsi, ſciētiam mihi reſeruaui.

DE LITERARVM DIVIſione & vocalitate ex libro Dionyſij Halicarnaſſei περὶ συνθέσεως ὀνομάτων.

Ἀρχαὶ μὲν οὖν εἰσὶ τῆς ἀνθρωπίνης καὶ ἐνάρθρου φωνῆς, αἱ μηκέτι δεχόμεναι διαίρεσιν, ἃς καλοῦμεν στοιχεῖα καὶ γράμματα. γράμματα μὲν, ὅτι γραμμαῖς τισι σημαίνεται, στοιχεῖα δὲ, ὅτι πᾶσα φωνὴ τὴν γένεσιν ἐκ τούτων λαμβάνει πρώτων, καὶ τὴν διάλυσιν εἰς ταῦτα ποιεῖται τελευταίαν. τῶν δὲ στοιχείων τε καὶ γραμμάτων οὐ μία πάντων φύσις, διαφορὰ δὲ αὐτῶν. πρώτη μὲν, ὡς Ἀριστόξενος ὁ μουσικὸς ἀποφαίνεται, καθ᾽ ἣν τὰ μὲν φωνὰς ἀποτελεῖ, τὰ δὲ ψόφους· φωνὰς μὲν τὰ λεγόμενα φωνήεντα, ψόφους δὲ τὰ λοιπὰ πάντα. δευτέρα δὲ καθ᾽ ἣν τῶν γραμμάτων ἃ μὲν καθ᾽ ἑαυτὰ ψόφους ὁποίους δή τινας ἀποτελεῖν πέφυκε, ῥοῖζον, ἢ συριγμὸν, ἢ ἀποπτυσμὸν, ἢ τοιούτων τινῶν ἄλλων ἤχων δηλωτικά· ἃ δέ ἐστιν ἁπάσης ἄμοιρα φω

νῆς καὶ ψόφου, καὶ οὐχ οἷά τε ἠχεῖσθαι καθ' ἑαυτά. ταῦτα μὲν ἄφωνά τινες ἐκάλεσαν, θάτερα δὲ ἡμίφωνα. οἱ δὲ τριχῇ νείμαντες τὰς πρώτας τε καὶ στοιχειώδεις φωνῆς δυνάμεις, φωνήεντα μὲν ἐκάλεσαν ὅσα καὶ καθ' ἑαυτὰ ἐκφωνεῖται καὶ μεθ' ἑτέρων, καί ἐστιν αὐτοτελῆ. ἡμίφωνα δὲ ὅσα μετὰ μὲν τῶν φωνηέντων κρεῖττον ἐκφέρεται, καθ' ἑαυτὰ δὲ χεῖρόν τε καὶ οὐκ αὐτοτελῶς. ἄφωνα δὲ ὅσα οὔτε τὰς τελείας οὔτε τὰς ἡμιτελείας φωνὰς ἔχει καθ' ἑαυτὰ, μεθ' ἑτέρων δὲ ἐκφωνεῖται.

Ὁ ἀριθμὸς δὲ αὐτῶν ὅστις ἐστὶν, οὐ ῥάδιον εἰπεῖν ἀκριβῶς, ἐπεὶ πολλὴν παρέχει καὶ τοῖς πρὸ ἡμῶν ἀπορίαν τὸ πρᾶγμα. οἱ μὲν γὰρ ᾠήθησαν εἶναι τρισκαίδεκα τὰ πάντα τῆς φωνῆς στοιχεῖα, κατεσκευάσθαι δὲ τὰ λοιπὰ ἐκ τούτων. οἱ δὲ ἔτι τῶν εἰκοσιτεσσάρων, οἷς χρώμεθα νῦν, πλείω. ἡ μὲν οὖν περὶ τούτων θεωρία γραμματικῆς τε καὶ μετρικῆς, εἰ βούλεταί τις, καὶ φιλοσοφίας οἰκειοτέρα. ἡμῖν δὲ ἀπόχρη μήτε ἐλάττους τῶν κδ΄, μήτε πλείους ὑποθεμένοις, δεικνῦσαι τὰς τῆς φωνῆς ἀρχὰς, καὶ τὰ συμβεβηκότα αὐτῇ λέγειν, τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῶν φωνηέντων ποιησαμένοις.

ἔστι δὲ ταῦτα τὸν ἀριθμὸν ζ΄, δύο μὲν μακρὰ, τό, τε η καὶ τὸ ω. τρία δὲ δίχρονα, τό, τε α καὶ τὸ ι καὶ τὸ υ, ἃ καὶ ἐκτείνεται, καὶ συστέλλεται, καὶ οἱ μὲν δίχρονα, ὥσπερ ἔφην, οἱ δὲ μεταπτω-

καὶ καλοῦσιν. ἐκφωνεῖται δὲ ταῦτα πάντα τῆς ἀρτηρίας συνεχούσης τὸ πνεῦμα, καὶ τοῦ στόματος ἁπλῶς σχηματισθέντος, τῆς τε γλώσσης οὐδὲν πραγματευομένης, ἀλλ' ἠρεμούσης. πλὴν τὰ μὲν μακρά, καὶ τῶν διχρόνων ὅσα μακρῶς λέγεται, τεταμένον λαμβάνει καὶ διηνεκῆ τὸν αὐλὸν τοῦ πνεύματος. τὰ δὲ βραχέα ἢ βραχέως λεγόμενα, ἐξ ἀποκοπῆς τε καὶ μιᾶς πληγῆς πνεύματος, καὶ τῆς ἀρτηρίας ἐπὶ βραχὺ κινηθείσης ἐκφέρεται. τούτων δὴ κράτιστα μέν ἐστι καὶ φωνὴν ἡδίστην ἀποτελεῖ τά τε μακρά, καὶ τῶν διχρόνων ὅσα μηκύνεται κατὰ τὴν ἐκφοράν, ὅτι πολὺν ἠχεῖται χρόνον, καὶ τοῦ πνεύματος οὐ κατακόπτει τὸν τόνον. χείρω δὲ τὰ βραχέα, ἢ τὰ βραχέως λεγόμενα, ὅτι μικρόφωνά τέ ἐστι καὶ σπαδονίζει τὸν ἦχον.

Αὐτῶν δὲ τῶν μακρῶν εὐφωνότατον τὸ α, ὅταν ἐκτείνηται. λέγεται γὰρ ἀνοιγομένου τοῦ στόματος ἐπὶ πλεῖστον, καὶ τοῦ πνεύματος ἄνω φερομένου πρὸς τὸν οὐρανόν. δεύτερον δὲ τὸ η, ὅτι κάτω περὶ τὴν βάσιν τῆς γλώσσης ἐρείδει τὸν ἦχον ἀκόλουθον, ἀλλ' οὐκ ἄνω, καὶ μετρίως ἀνοιγομένου. τρίτον δὲ τὸ ω. στρογγύλεταί τε γὰρ ἐν αὐτῷ τὸ στόμα, καὶ περιστέλλει τὰ χείλη, τήν τε πληγὴν τὸ πνεῦμα περὶ τὸ ἀκροστόμιον ποιεῖται. ἔστι δὲ ἧττον τούτου τὸ υ. περὶ γὰρ αὐτὰ τὰ χείλη συστολῆς γινομένης ἀξιολόγου, πνίγεται, καὶ στενὸς ἐκπίπτει ὁ ἦχος. ἔσχατον δὲ

πάντων τὸ ι. περὶ γὰρ ὀδόντας τε γὰρ ἡ κρότησις τοῦ πνεύματος γίνεται, μικρὸν ἀνοιγομένου τοῦ στόματος, καὶ οὐκ ἐπιλαμπρυνόντων τῶν χειλέων τὸν ἦχον.

Τῶν δὲ βραχέων οὐδέτερον μὲν εὔηχον, ἧττον δὲ δυσηχὲς τὸ ο. διΐστησι γὰρ τὸ στόμα κρεῖττον θατέρου, τὴν δὲ πληγὴν λαμβάνει περὶ τὴν ἀρτηρίαν μᾶλλον. φωνηέντων μὲν οὖν γραμμάτων αὕτη φύσις.

Ἡμιφώνων δὲ τοιάδε. ὀκτὼ γὰρ τὸν ἀριθμὸν ὄντων αὐτῶν, ε' μὲν ἐστιν ἁπλᾶ, τό τε λ καὶ τὸ μ καὶ τὸ ν καὶ τὸ ρ καὶ τὸ σ. τρία δὲ διπλᾶ, τό, τε ζ καὶ τὸ ξ καὶ τὸ ψ. διπλᾶ δὲ λέγουσιν αὐτά. ἢ διὰ τὸ σύνθετα εἶναι, τὸ μὲν ζ διὰ τοῦ σ καὶ δ, τὸ δὲ ξ διὰ τοῦ κ καὶ σ, τὸ δὲ ψ διὰ τοῦ π καὶ σ, συνεφθαρμένων ἀλλήλοις, καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων· ἢ διὰ τὸ χώραν ἐπέχειν δυοῖν γραμμάτων, ἐν ταῖς συλλαβαῖς παραλαμβανόμενα. ἑκάστου δὴ τούτων κρείττω μὲν ἐστι τὰ διπλᾶ τῶν ἁπλῶν. ἐπειδὴ μείζονά ἐστι τῶν ἑτέρων, καὶ μᾶλλον ἐγγίζειν δοκεῖ τοῖς τελείοις. ἧττω δὲ τὰ ἁπλᾶ, διὰ τὸ εἰς βραχυτέρους αὐτῶν τόνους συνάγεσθαι τὸν ἦχον. ἐκφωνεῖται δὲ αὐτῶν ἕκαστον τοιόνδε δή τινα τρόπον.

Τὸ μὲν λ, τῆς γλώσσης πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνισταμένης, καὶ τῆς ἀρτηρίας συνηχούσης τὸ πνεῦμα.

Τὸ δὲ μ, τοῦ μὲν στόματος τοῖς χείλεσι πιεσθέντος, διὰ δὲ τῶν ῥωθώνων μεριζομένου.

Τὸ δὲ ν, τῆς γλώττης τὴν φορὰν τοῦ πνεύματος ἀποκλειούσης, καὶ μεταφερούσης ἐπὶ τοὺς ῥώθωνας τὸν ἦχον.

Τὸ δὲ ρ, τῆς γλώσσης ἄκρας ἀπορραπιζούσης τὸ πνεῦμα, καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐγγὺς τῶν ὀδόντων ἀνισταμένης.

Τὸ δὲ σ, τῆς μὲν γλώσσης προσαναγομένης ἄνω πρὸς τὸν οὐρανόν, τοῦ δὲ πνεύματος διὰ μέσου αὐτοῦ φερομένου, καὶ περὶ τοὺς ὀδόντας λεπτὸν καὶ στενὸν ἐξωθοῦντος τὸν συριγμα. ἰδία δὲ τὰ λοιπὰ ἡμίφωνα μικτὸν λαμβάνει τὸν ψόφον, ἐξ ἑνὸς μὲν τῶν ἡμιφώνων τοῦ σ, τριῶν δὲ ἀφώνων, τοῦ τε κ καὶ τοῦ δ καὶ τοῦ π. οὗτοι σχηματισμοὶ γραμμάτων ἡμιφώνων.

Δύναται δὲ οὐχ ὁμοίως κινεῖν τὴν ἀκοὴν ἅπαντα. ἡδύνει μὲν γὰρ αὐτὴν τὸ λ, καί ἐστι τῶν ἡμιφώνων γλυκύτατον. τραχύνει δὲ τὸ ρ, καί ἐστι τῶν ὁμογενῶν γενναιότατον. μέσως δέ πως διατίθησι τὰ διὰ τῶν ῥωθώνων συνηχούμενα, τό, τε μ καὶ τὸ ν, κερατεια δ' εἰς ἀποτελοῦντα τοὺς ἤχους. ἄχαρι δὲ καὶ ἀηδὲς τὸ σ, καὶ εἰ πλεονάσειε, σφόδρα λυπεῖ. θηριώδους γὰρ καὶ ἀλόγου μᾶλλον ἢ λογικῆς ἐφάπτεσθαι δοκεῖ φωνῆς ὁ συριγμός. τῶν γοῦν παλαιῶν σπανίως ἐχρῶντό τινες αὐτῷ καὶ πεφυλαγμένως. εἰσὶ δὲ οἳ ἀσίγμους ᾠδὰς ὅλας ἐποίουν.

Τριῶν δὲ τῶν ἄλλων γραμμάτων, ἃ δὴ διπλᾶ καλεῖται, τὸ ζ μᾶλλον ἡδύνει τὴν ἀκοὴν

τῶν ἑτέρων. τὸ μὲν γὰρ ξ διὰ τοῦ κ, τὸ δὲ ψ διὰ τοῦ π τὸν συριγμὸν ἀποδίδωσι. ψιλῶν ὄντων ἀμφοτέρων. τὸ δὲ ζ ἡσυχῇ τῷ πνεύματι δασύνεται, καὶ ἔστι τῶν ὁμογενῶν γενναιότατον. καὶ περὶ μὲν τῶν ἡμιφώνων τοσαῦτα.

Τῶν δὲ καλουμένων ἀφώνων θ' ὄντων τρία μέν ἐστι ψιλά, τρία δὲ δασέα, τρία δὲ μεταξὺ τούτων. ψιλὰ μὲν, τό, τε κ καὶ τὸ π καὶ τὸ τ, δασέα δὲ, τό, τε φ καὶ τὸ χ καὶ τὸ θ, κοινὰ δὲ ἀμφοῖν, τό, τε γ καὶ τὸ β καὶ τὸ δ. ἐκφωνεῖται δὲ αὐτῶν ἕκαστον τρόπον τόνδε. τρία μὲν ἀπὸ τῶν χειλέων ἄκρων, τὸ π καὶ τὸ φ καὶ τὸ β, ὅταν τοῦ στόματος πιεσθέντος, τὸ προβαλλόμενον ἐκ τῆς ἀρτηρίας πνεῦμα λύσῃ τὸν δεσμὸν αὐτοῦ. καὶ ψιλὸν μέν ἐστιν αὐτῶν τὸ π, δασὺ δὲ τὸ φ, μέσον δὲ ἀμφοῖν τὸ β. τοῦ μὲν γὰρ ψιλότερόν ἐστι, τοῦ δὲ δασύτερον. μία μὲν αὕτη συζυγία τριῶν γραμμάτων ἀφώνων ὁμοίῳ σχήματι λεγομένων, ψιλότητι δὲ καὶ δασύτητι διαφερόντων.

Τρία δὲ ἄλλα λέγεται τῆς γλώσσης ἄκρῳ τῷ στόματι προσερειδομένης κατὰ τοὺς μετεώρους ὀδόντας, ἔπειθ' ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἀπορραπιζομένης, καὶ τὴν διέξοδον αὐτῷ περὶ τοὺς ὀδόντας ἀποδιδούσης, τὸ τ καὶ τὸ θ καὶ τὸ δ. διαλλάττει δὲ καὶ ταῦτα δασύτητι καὶ ψιλότητι. ψιλὸν μὲν γάρ ἐστιν αὐτῶν τὸ τ, δασὺ δὲ τὸ θ, μέσον δὲ καὶ ἐπίκοινον τὸ δ. αὕτη δευτέρα συζυγία γραμμάτων ἀφώνων.

Τρία δὲ τὰ λοιπὰ τῶν ἀφώνων λέγεται μὲν τῆς γλώττης ἀνισταμένης κατὰ τὸν οὐρανὸν ἐγγὺς τοῦ φάρυγγος, καὶ τῆς ἀρτηρίας ὑπηχούσης τῷ πνεύματι, τὸ κ καὶ τὸ χ καὶ τὸ γ, ὀυδενὶ ταῦτα διαφέροντα τῷ σχήματι ἀλλήλων, πλὴν ὅτι τὸ μὲν κ ψιλῶς λέγεται, τὸ δὲ χ δασέως, τὸ δὲ γ μετρίως καὶ μεταξὺ τούτων. κράτιστα μὲν οὖν ἐστιν ὅσα τῷ πνεύματι πολλῷ λέγεται, δεύτερα δὲ ὅσα μέσῳ, κάκιστα δὲ ὅσα ψιλῷ. ταῦτα μὲν γὰρ τὴν ἑαυτῶν δύναμιν ἔχει μόνην, τὰ δὲ δασέα καὶ τὴν τοῦ πνεύματος προσθήκην, ὥστε ἐγγὺς τοῦ τελειότατα εἶναι ἐκεῖνα.

QVORVM VERBORVM ſenſus eſt,

Initia vocis humanæ & articulatæ, nullam amplius admittentia ſectionem, ſunt quæ appellamus elementa & literas. literas quidem, ꝗ lineis quibuſdam notentur: elementa vero, ꝗ vox omnis originem ex eis ſumat primum, in eaque poſtremum diſſoluatur. Elementorum autem atque literarum non vna omnium natura, ſed earum inter ſe differentia eſt. Prima quidem, vt Ariſtoxenus muſicus cenſet, qua aliæ voces conficiunt, aliæ ſtrepitus: voces quidem quæ vocales nuncupantur, ſtrepitus autẽ reliquæ omnes. Differentia ſecunda eſt, qua literarum aliæ per ſe ipſæ ſtrepitus quoſdam

efficere poſſunt, ſtridorẽ, aut ſibillum, excreationem, aut quæ ſunt id genus ſonorum aliorum ſignificantia: aliæ autem ſunt omnis expertes vocis & ſtrepitus, nec ꝑ ſe ipſæ poſſunt ſono proferri. Et has quidẽ mutas nõnulli appellarũt, reliquas verò ſemiuocales. Qui autem tres in partes tribuerunt primas & elemẽtares vocis vires, vocales quidem nominauerunt, quæ & per ſe ipſæ vocem edunt, & cum aliis iũctæ, ſuntq; per ſe abſolutæ. Semiuocales autẽ, quæ cum vocalibus quidem melius efferuntur, per ſe vero deterius, & non perfectè. Mutas vero, quæ neque perfectas, neque ſemiperfectas voces per ſe ipſæ habẽt, ſed cum aliis pronunciantur.

Numerus autem earum quis ſit, non eſt facile ad amuſsim dicere: cum & ea res maioribus noſtris dubitationem multam attulerit. Alij enim tredecim exiſtimarunt omnia eſſe vocis elementa, reliqua autem ex eis compoſita eſſe. Alij plura etiam quàm viginti quatuor, quibus nunc vtimur. Quibus de rebus conſideratio grammaticæ arti & metricæ, ſi quis velit, etiam philoſophiæ conueniẽtior eſt. nobis autem ſatis eſt, qui non pauciores quàm 24, neque plures ponimus, demonſtrare vocis initia, quæque ei accidũt dicere, ſumpto à vocalibus initio.

Sunt vero eæ numero 7: duæ quidem longæ, η & ω, tres bitẽporaneæ, α, ι, υ, quæ & producuntur & corripiuntur: quas quidam bitemporaneas, vt dixi, alij mutabiles vocant.

Pronunciantur autem eæ omnes arteria cohibente ſpiritum, & ore ſimpliciter conformato, linguaque nihil moliente, ſed quieſcẽte. Veruntamen quæ longæ ſunt, & ex bitemporaneis quæ producte efferuntur, ſpiritus fiſtulã diſtenſam & continuam capiunt: breues vero ſeu quæ breuiter enunciantur, conciſim, & vno ſpiritus ictu, arteriaque paululum mota, efferuntur. Earum igitur optimę ſunt, & vocem ſuauiſsimam edunt, & quæ longæ ſunt, & ex bitẽporaneis quæ efferendo producuntur: quia diuturnam vocem edunt, & ſpiritus tonum nõ intercidunt. Deteriores autem ſunt breues, aut quæ breuiter dicuntur: quia vocis exiguæ ſunt, & ſonum veluti caſtrant.

Earum quæ longæ ſunt, vocaliſsima eſt α, cum producitur. enunciatur enim ore largiter diducto, & ſe ſurſum ſpiritu in cœlum efferẽte. Secunda eſt η, quia inferne ad linguam infimam ſoni ſequentis impetum ſuſtinet, ſed non ſurſum, oreq; mediocriter aperto. Tertia ω. in ea enim os rotunde componitur, & labia comprimuntur, ſpirituque oris extremũ percutitur. Ea autem minus vocalis eſt υ. nam

labiis compreſsis inſigniter, ſuffocatur, & anguſtus ſonus emittitur. Poſtrema omnium eſt ι. nam circa dentes ſpiritus pulſatur, paululum aperto ore, & labiis non clarum ſonum edentibus.

Ex breuibus autem neutra bene ſonat, ſed minus ο, quæ vocalis eſt male ſonans. nam os melius quàm altera diſiúgit, ſed ictum propius arteriam ſumit. Ac vocalium quidem literarum ea eſt natura.

Semiuocalium verò iſta. Nam cum octo ſint eæ numero, ſimplices quidẽ ſunt quinque, λ, μ, ν, ρ, σ: tres duplices, ζ, ξ, ψ: quas appellãt duplices, aut quia ſunt compoſitæ, ζ quidẽ ex σ & δ: ξ ex κ & σ: ψ ex π & σ, quæ aliæ aliarum interuentu corrumpuntur, & peculiarem vocem capiunt: aut quia locum obtinent duarũ literarum, ad conficiendas ſyllabas aſſumptæ. Igitur earum ſingulis duplices præſtantiores ſunt ſimplicibus, quia ſunt aliis maiores, & propius perfectas attingere videntur: inferiores autem ſimplices, quod earum ſonus in tonos breuiores contrahatur. Pronunciantur autem earum ſingulæ hoc modo,

λ, lingua in cælum erecta, & arteria cohibente ſpiritum.

μ, ore labiis compreſſo, & cum naribus vicem ſuam partito.

ν, lingua ſpiritus curſum occludente, & ſonum ad nares traducente.

ρ, extremo linguæ ſpiritum referiente, & in cœlum iuxta dentes eleuante.

σ, lingua ſurſum in cœlum reducta, ſpiritu verò per eius medium gradiente, & circa dentes tenuem & anguſtum expellente ſibillum.

Tres reliquę ſemiuocales mixtum accipiũt ſtrepitum ex ſemiuocalium vna, quæ eſt σ, & tribus mutis, quæ ſunt κ, δ, π. Eæ ſunt conformationes literarum ſemiuocalium.

Poſſunt autem non ſimiliter aures commouere omnes. Eas enim permulcet λ, eſtque ſemiuocalium ſuauiſsima. exaſperat autem ρ, earumque qui cum ea eiuſdem generis ſunt, generoſiſsima eſt. medio vero quodã modo quæ per nares proferuntur afficiunt, μ, & ν, quæ veluti cornutos ſonos edũt: inſuauis autem & iniucunda eſt σ, & ſi abundauerit, valde moleſta eſt. videtur enim ſibillus vocem potius ferinam & brutam attingere, quàm rationalem. Itaque ex veteribus nonnulli ea raro & caute vtebantur. ſunt etiam qui odas integras fecerunt ſine vllo ſigma.

Cæterũ ex tribus aliis literis, quæ duplices appellantur, ζ aures magis quàm aliæ demulcet. nam ξ interueniente κ, & ψ interueniẽte π, quæ duæ tenues ſunt, ſpiritũ reddit. Hæc

autem tacite ſpiritu denſatur, eſtque *ſui* generis generoſiſsima. Ac de ſemiuocalibus quidem tot ſint dicta.

Ex nouem autem quæ mutæ appellantur, tres lenes ſunt, tres denſæ, & tres mediæ. lenes quidem, κ, ϖ, τ: denſæ φ, χ, θ: communes cum vtriſque, γ, ϐ, δ. Proferũtur autem earum ſingulæ hoc pacto:

Tres quidem labiis ſummis ϖ, φ, ϐ, cùm ore compreſſo prorumpens ex arteria ſpiritus ſe expedit. Et ex iis quidem tenuis eſt ϖ, denſa φ, ambarum media β. eſt enim altera tenuior, altera autem denſior. Hæc quidem vna eſt cõiugatio trium literarum mutarum, quæ ſimili conformatione tenuitate & denſitate diuerſæ enunciantur.

Tres aliæ proferuntur lingua ori ſummo adnixa ad ſublimiores dentes, deinde à ſpiritu ſubpercuſſa, eique exitum circa dentes concedente, nimirum τ, θ, δ. differunt autem & hæ denſitate & tenuitate. ex iis enim tenuis eſt τ, aſpirata ϑ, media vero ſeu promiſcua δ. Hæc ſecunda eſt coniugatio literarum mutarum.

Tres autem reliquæ mutæ efferuntur lingua verſus cœlum iuxta guttur erecta, & arteria ſpiritui ſuccinente, quæ ſunt κ, χ, γ, conformatione inter ſe nihil differentes, præterquam quòd κ tenuiter profertur, χ aſpiratè,

C

γ moderate, & medio quodam inter eas modo. Itaque harum optimæ ſunt quæ multo: ſecundæ, quæ medio: deterrimæ quæ tenui ſpiritu pronunciātur. hæc enim ſolam ſuam vim habent: aſpiratæ verò, ſpiritus quoque additamentum, vt propemodum eæ perfectiſsimæ ſint.

MENSIVM GRAECORVM deſcriptio, eorumque cum Latinis collatio.

Græcorum menſes cum Romanorum menſibus, nec dierum numero, nec initio ſupputādi conueniunt: quòd illi ad Lunæ curſum cōputarentur, Latini ita deſcriberentur, vt ad ſolis curſum annuum quadrarent.

Primus menſis Græcorum proximus erat ſolſtitio æſtiuo, inchoabaturque prima noua luna quæ proxime ſolſtitij diem ſequebatur: quæ quia die quodam certo ſingulis annis nō occurrit, perpetua menſium & dierum ratio Græcorum cum Latinis coniunctorum præſcribi nequit: nec ob id ſolum, ſed etiam propter vndecim dies & quadrantem, quibus Latini 12 menſes totidem Græcorum exuperāt. Annus enim menſibus Romanorum deſcriptus, 365 dies cōtinet: Grecorū autē, 354. Itaque cū neutra ſupputatio ad ſolis curſū plene

accedat, Latinorũ tamen propius, quippe quæ diei tantum quadrantem, aut paululo minus, relinquat: qui quidem quatuor annis ſingulis diem unum conſtituit, facitque annum biſſextilem, id eſt, maiorẽ vno die reliquis. Græcorum vero ſupputatio præter quadrantem vndecim dies omittit: qui in octennium 90 dies faciũt: itaque Græci octauo quoque anno tres menſes dierũ triginta ſingulos intercalabant.

Annus ergo Græcorum cum ſit tantũ 354 dierum, & menſium duodecim, neceſſe eſt mẽſes inæqualibus numero diebus fuiſſe: ſex quidem 29 dierum, & ſex 30.

Fertur autem Solon primus poſtremum menſis diem ſtatuiſſe appellãdum ἕνην καὶ νέαν: ſequentem autem νουμηνίαν, qui menſis ſequẽtis dies primus eſt.

Alterni itaque menſes erant 29 & 30 dierum. Qui autem vndecim & quadrans relinquebantur per annos 8, 90 dies conficiebant, id eſt, tres menſes, quos poſt duodecimum mẽſem anni ὑπερβαίνοντος adiungebant, & ἐμβολίμους appellabant.

Cæterum, vt diximus, initium Græcorum menſiũ quoniam idem non eſt quod Latinorũ, hinc fit vt idẽ Græcorũ menſis nunc vno, nũc alio Latino nomine à doctis redditus ſit, quod quidem ex ſequenti deſcriptione patebit.

Sumatur itaque poſt ſolſtitium æſtiuũ, prima νεομηνία, noua luna: & illic primi Græcorum mẽſis primus dies notetur, & reliqui deinceps: ſicque qui dies diebus reſpondeant, & qui menſes menſibus, apparebit.

Anni itaque 1549, ſolſtitium æſtiuũ proxime ſequens νεμηνία fuit VII Cal. Iulij, id eſt, 25 die Iunij: hinc auſpicemur primum mẽſem. Sed prius intelligendum eſt Græcos menſem in tres decadas diſtribuere, quarum primã his verbis μηνὸς ἱσταμένου, ſecundã, μηνὸς μεσοῦντος, tertiam μηνὸς φθίνοντος, deſignabant: quaſi dicas menſis ſtantis, medij, & deſinentis. Deinde primæ decadis primum diem νεομηνίαν, ſecundum δευτέραν ἱσταμένου, tertiam τρίτην ἱσταμένου, & ſic deinceps vocabant. Secundę autẽ decadis primũ diem, πρώτην ἐπὶ δέκα μεσοῦντος, ſecundum δευτέραν ἐπὶ δέκα &cæt. vſque ad εἰκάδα, ſeu εἰκοστήν. Tertiæ decadis primum diẽ, πρώτην ἐπὶ εἰκάδι, vel πρώτην μετὰ εἰκάδα, ſecundum, δευτέραν ἐπὶ εἰκάδι, ſeu μετὰ εἰκάδα, &c. Vel etiam primum diẽ appellabant, inſtitutione Solonis, vt ferunt, δεκάτην φθίνοντος, ſecũdum ἐννάτην φθίνοντος, vſque ad poſtremum eodem modo: quem ἕνην καὶ νέαν dicebant. Sic ergo annum deſcribebant.

PRIMVS MENSIS.

Ἑκατομβαιὼν dierum 30 erat, vt impar pari numero notaretur: par vero impari. ſic enim tradunt.

1	νουμηνία	vii Cal. Iulij.	1549
2	δευτέρα ἱσαμένου	vi	26 Iunij
3	τρίτη ἱσαμένου	v	27
4	τετάρτη ἱσαμένου	iiij	28
5	πέμπτη ἱσαμένου	iij	29
6	ἕκτη ἱσαμένου	Pridie	30
7	ἑβδόμη ἱσαμένου	Cal. Iul.	1 Iul.
8	ὀγδόη ἱσαμένου	vi	2
9	ἐνάτη ἱσαμένου	v	3
10	δεκάτη ἱσαμένου	iiij	4
11	πρώτη ἐπὶ δέκα μεσοῦντος	iij	5
12	δευτέρα ἐπὶ δέκα	Prid.	6
13	τρίτη ἐπὶ δέκα	Non. Iul.	7
14	τετάρτη ἐπὶ δέκα	viij	8
15	πέμπτη ἐπὶ δέκα	vii	9
16	ἕκτη ἐπὶ δέκα	vi	10
17	ἑβδόμη ἐπὶ δέκα	v	11
18	ὀγδόη ἐπὶ δέκα	iiij	12
19	ἐνάτη ἐπὶ δέκα	iij	13
20	εἰκὰς, ſeu εἰκοστή	Pridie	14
21	δεκάτη φθίνοντος	Idus Iul.	15
22	ἐνάτη φθίνοντος	xvij	16
23	ὀγδόη φθίνοντος	xvi	17
24	ἑβδόμη φθίνοντος	xv	18

25	ἕκτη φθίνοντος	xiiii	19
26	πέμπτη φθίνοντος	xiii	20
27	τετάρτη φθίνοντος	xii	21
28	τρίτη φθίνοντος	xj	22
29	δευτέρα φθίνοντος	x	23
30	ἕνη καὶ νέα	ix	24

Dicitur & 21 dies πρώτη ἐπὶ εἰκάδι, ſeu πρώτη μετὰ εἰκάδα, 22 δευτέρα ἐπὶ εἰκάδι, ſeu δευτέρα μετὰ εἰκάδα, & ſic deinceps vt diximus.

SECVNDVS MENSIS.

Μεταγειτνιὼν 29 dierum eſt.

1	νουμηνία	viii	25 Iul.
2	δευτέρα ἱσταμένου	vii	26
3	τρίτη ἱσταμένου	vi	27
4	τετάρτη ἱσταμένου	v	28
5	πέμπτη ἱσταμένου	iiii	29
6	ἕκτη ἱσταμένου	iii	30
7	ἑβδόμη ἱσταμένου	Prid.	31
8	ὀγδόη ἱσταμένου	Calēd. Auguſt.	1
9	ἐνάτη ἱσταμένου	iiii	2
10	δεκάτη ἱσταμένου	iii	3
11	πρώτη ἐπὶ δέκα μεσοῦντος	Pridie	4
12	δευτέρα ἐπὶ δέκα	Nonæ	5
13	τρίτη ἐπὶ δέκα	viii	6
14	τετάρτη ἐπὶ δέκα	vii	7
15	πέμπτη ἐπὶ δέκα	vi	8
16	ἕκτη ἐπὶ δέκα	v	9

17	ἑβδόμη ἐπὶ δέκα	iiii	10
18	ὀγδόη ἐπὶ δέκα	iii	11
19	ἐνάτ. ἐπὶ δέκα	Prid.	12
20	εἰκάς	Id. Aug.	13
21	ἐνάτη φθίνοντος	xix	14
22	ὀγδόη φθίνοντος	xviii	15
23	ἑβδόμη φθίνοντος	xvii	16
24	ἕκτη φθίνοντος	xvi	17
25	πέμπτη φθίνοντος	xv	18
26	τετάρτη φθίνοντος	xiiii	19
27	τρίτη φθίνοντος	xiij	20
28	δευτέρα φθίνοντος	xij	21
29	ἔνη καὶ νέα	xi	22

Dicitur & 21 dies πρώτη ἐπὶ εἰκάδι, ſeu πρώτη μετ᾽ εἰκάδα, vt ſupra.

TERTIVS MENSIS.

Βοηδρομιὼν 30 dierum.

1	νουμηνία	x	23
2	δευτέρα ἱσταμένου	ix	24
3	τρίτη ἱσταμένου	viij	25
4	τετάρτη ἱσταμένου	vij	26
5	πέμπτ. ἱσταμένου	vi	27
6	ἕκτη ἱσταμένου	v	28
7	ἑβδόμη ἱσταμένου	iiii	29
8	ὀγδόη ἱσταμένου	iij	30
9	ἐνάτη ἱσταμένου	Pridie	31
10	δεκάτ. ἱσταμένου	Cal. Sep.	1 Septemb.
11	πρώτη ἐπὶ δέκα μεσοῦντος	iiii	2

12	δευτ. ἐπὶ δέκα	iii	3
13	τρίτη ἐπὶ δέκα	Pridie	4
14	τετάρτ. ἐπὶ δέκα	Non. Sept.	5. Septem.
15	πέμπτ ἐπὶ δέκα	viii	6
16	ἕκτη ἐπὶ δέκα	vii	7
17	ἑβδ. ἐπὶ δέκα	vi	8
18	ὀγδόη ἐπὶ δέκα	v	9
19	ἐννάτη ἐπὶ δέκα	iiii	10
20	εἰκὰς	iii	11
21	δεκάτη φθίνοντος	Pridie	12
22	ἐννάτη φθίνοντος	idus Sept.	13 Septem.
23	ὀγδόη φθίνοντος	xviii	14
24	ἑβδόμη φθίνοντος	xvij	15
25	ἕκτη φθίνοντος	xvi	16
26	πέμπτη φθίνοντος	xv	17
27	τετάρτη φθίνοντος	xiiij	18
28	τρίτη φθίνοντος	xiij	19
29	δευτέρα φθίνοντος	xii	20
30	ἕνη καὶ νέα	xi	21

Dicitur & 21 dies πρώτη ἐπὶ εἰκάδι, ſeu πρώτη μετ' εἰκάδα, vt ſupra.

QVARTVS MENSIS.

Μαιμακτηριὼν 29 dierum.

1	νουμηνία	x	22
2	δευτέρα ἱσταμένου	ix	23
3	τρίτη ἱσταμένου	viij	24
4	τετάρτη ἱσταμένου	vij	25
5	πέμπτ. ἱσταμένου	vi	26

6	ἕκτη ἱσαμένου	v	27
7	ἑβδόμη ἱσαμένου	iiij	28
8	ὀγδόη ἱσαμένου	iij	29
9	ἐνάτ. ἱσαμένου	Prid.	30
10	δεκάτ. ἱσαμένου	Cal. Octob.	1. Octob.
11	πρώτη ἐπὶ δέκα μεσοῦντος	vi	2
12	δεύτ. ἐπὶ δέκα	v	3
13	τρίτη ἐπὶ δέκα	iiij	4
14	τετάρτ. ἐπὶ δέκα	iij	5
15	πέμπτ. ἐπὶ δέκα	Prid.	6
16	ἕκτη ἐπὶ δέκα	Non. Octob.	7
17	ἑβδόμη ἐπὶ δέκα	viij	8
18	ὀγδόη ἐπὶ δέκα	vij	9
19	ἐνάτη ἐπὶ δέκα	vi	10
20	εἰκάς	v	11
21	ἐνάτη φθίνοντος	iiij	12
22	ὀγδόη φθίνοντος	iii	13
23	ἑβδόμη φθίνοντος	Prid.	14
24	ἕκτη φθίνοντος	Idus Octob.	15
25	πέμπτη φθίνοντος	xvii	16
26	τετάρτη φθίνοντος	xvi	17
27	τρίτη φθίνοντος	xv	18
28	δευτέρ. φθίνοντος	xiiij	19
29	ἕνη καὶ νέα	xiii	20

Dicitur & 21 πρώτη ἐπὶ εἰκάδι & πρώτη μετὰ εἰκάδα, vt ſupra.

QVINTVS MENSIS.

Πυανεψιὼν 30 dierum eſt.

1	νυμηνία	xij	21
2	δευτέρα ἱσαμένου	xi	22
3	τρίτη ἱσαμένου	x	23
4	τετάρτ. ἱσαμένου	ix	24
5	πέμπτ. ἱσαμένου	viii	25
6	ἕκτη ἱσαμένου	vii	26
7	ἑβδόμη ἱσαμένου	vi	27
8	ὀγδόη ἱσαμένου	v	28
9	ἐννάτη ἱσαμένου	iiii	29
10	δεκάτη ἱσαμένου	iij	30
11	πρώτη ἐπὶ δέκα μεσοῦντος	Pridie	31
12	δευτέρα ἐπὶ δέκα	Cal. Nou.	1 Nouemb.
13	τρίτη ἐπὶ δέκα	iiii	2
14	τετάρτη ἐπὶ δέκα	iij	3
15	πέμπτη ἐπὶ δέκα	Prid.	4
16	ἕκτη ἐπὶ δέκα	Nonæ Nouemb.	5
17	ἑβδόμη ἐπὶ δέκα	viii	6
18	ὀγδόη ἐπὶ δέκα	vij	7
19	ἐννάτη ἐπὶ δέκα	vi	8
20	εἰκὰς, ſeu εἰκοστή	v	9
21	δεκάτη φθίνοντος	iiii	10
22	ἐννάτη φθίνοντος	iii	11
23	ὀγδόη φθίνοντος	Pridie	12
24	ἑβδόμη φθίνοντος	Idus Nouemb.	13
25	ἕκτη φθίνοντος	xviii	14
26	πέμπτη φθίνοντος	xvij	15

27	τετάρτη φθίνοντος	xvi	16
28	τρίτη φθίνοντος	xv	17
29	δευτέρ. φθίνοντος	xiiii	18
30	ἕνη καὶ νέα	xiij	19

Dicitur & 21 dies πρώτη ἐπὶ εἰκάδι, ſeu πρώτη μετ᾽ εἰκάδα, vt & in reliquis mēſib.

SEXTVS MENSIS.

Ἀνθεστηριὼν 29 dierum.

1	νουμηνία	xii	20
2	δευτ. ἱσαμένου	xi	21
3	τρίτη ἱσαμένου	x	22
4	τετάρτη ἱσαμένου	ix	23
5	πέμπτη ἱσαμένου	viii	24
6	ἕκτη ἱσαμένου	vii	25
7	ἑβδόμη ἱσαμένου	vi	26
8	ὀγδόη ἱσαμένου	v	27
9	ἐνάτ. ἱσαμένου	iiii	28
10	δεκάτ. ἱσαμένου	iii	29
11	πρώτη ἐπὶ δέκα μεσοῦντος	Prid.	30
12	δευτ. ἐπὶ δέκα	Cal.	1 Decemb.
13	τρίτη ἐπὶ δέκα	iiii	2
14	τετάρτη ἐπὶ δέκα	iii	3
15	πέμπτη ἐπὶ δέκα	Pridie	4
16	ἕκτη ἐπὶ δέκα	Nonæ Decemb.	5
17	ἑβδ. ἐπὶ δέκα	viij	6
18	ὀγδόη ἐπὶ δέκα	vij	7
19	ἐνάτη ἐπὶ δέκα	vi	8
20	εἰκάς	v	9

21	ἐννάτη φθίνοντος	iiii	10
22	ὀγδόη φθίνοντος	iij	11
23	ἑβδόμη φθίνοντος	Prid.	12
24	ἕκτη φθίνοντος	Idus Decemb.	13
25	πέμπτη φθίνοντος	xix	14
26	τετάρτη φθίνοντος	xviij	15
27	τρίτη φθίνοντος	xvij	16
28	δευτέρ. φθίνοντος	xvi	17
29	ἕνη καὶ νέα	xv	18

Dicitur & 21 dies πρώτη ἐπὶ εἰκάδι, ſeu πρώτη μετ' εἰκάδα, vt & in reliquis menſibus.

SEPTIMVS MENSIS.

Ποσειδεὼν 30 dierum eſt.

1	νουμηνία	xiiij	19
2	δευτέρα ἱσταμένου	xiii	20
3	τρίτη ἱσταμένου	xii	21
4	τετάρτ. ἱσταμένου	xi	22
5	πέμπτ. ἱσταμένου	x	23
6	ἕκτη ἱσταμένου	ix	24
7	ἑβδόμη ἱσταμένου	viii	25
8	ὀγδόη ἱσταμένου	vij	26
9	ἐννάτη ἱσταμένου	vi	27
10	δεκάτ. ἱσταμένου	v	28
11	πρώτη ἐπὶ δέκα μεσοῦντος	iiii	29
12	δευτ. ἐπὶ δέκα	iii	30
13	τρίτη ἐπὶ δέκα	pridie	31
14	τετάρτη ἐπὶ δέκα	Cal. Ianuar.	1

15	πέμπτ. ἐπὶ δέκα	iiii	2
16	ἕκτη ἐπὶ δέκα	iii	3
17	ἑβδόμη ἐπὶ δέκα	Prid.	4
18	ὀγδόη ἐπὶ δέκα	Nonæ Ianuar.	5
19	ἐνατ. ἐπὶ δέκα	viii	6
20	εἰκάς	vii	7
21	δεκάτη φθίνοντος	vi	8
22	ἐνάτη φθίνοντος	v	9
23	ὀγδόη φθίνοντος	iiii	10
24	ἑβδόμη φθίνοντος	iii	11
25	ἕκτη φθίνοντος	Prid.	12
26	πέμπτη φθίνοντος	Idus Ianuar.	13
27	τετάρτη φθίνοντος	xix	14
28	τρίτη φθίνοντος	xviii	15
29	δευτέρα φθίνοντος	xvii	16
30	ἔνη καὶ νέα	xvi	17

Dicitur & 21 dies πρώτη ἐπὶ εἰκάδι, & c. vt ſupra dictum eſt.

OCTAVVS MENSIS.

γαμηλιὼν 29 dierum eſt.

1	νουμηνία	xv	18
2	δευτέρα ἱσαμένου	xiiii	19
3	τρίτη ἱσαμένου	xiii	20
4	τετάρτ. ἱσαμένου	xii	21
5	πέμπτη ἱσαμένου	xi	22
6	ἕκτη ἱσαμένου	x	23
7	ἑβδόμη ἱσαμένου	ix	24
8	ὀγδόη ἱσαμένου	viii	25

9	ἐννάτη ἱσαμένου	vii	26
10	δεκάτη ἱσαμένου	vi	27
11	πρώτη ἐπὶ δέκα μεσοῦντος	v	28
12	δευτ. ἐπὶ δέκα	iiij	29
13	τρίτη ἐπὶ δέκα	iij	30
14	τετάρτ. ἐπὶ δέκα	Pridie	31
15	πέμπτ. ἐπὶ δέκα	Calend.Febr.	1
16	ἕκτη ἐπὶ δέκα	iiii	2
17	ἑβδόμη ἐπὶ δέκα	iij	3
18	ὀγδόη ἐπὶ δέκα	Pridie	4
19	ἐννάτη ἐπὶ δέκα	Non.Febr.	5
20	εἰκάς	viij	6
21	ἐννάτη φθίνοντος	vii	7
22	ὀγδόη φθίνοντος	vi	8
23	ἑβδόμη φθίνοντος	v	9
24	ἕκτη φθίνοντος	iiii	10
25	πέμπτη φθίνοντος	iii	11
26	τετάρτη φθίνοντος	Pridie	12
27	τρίτη φθίνοντος	Idus Febr.	13
28	δευτέρ. φθίνοντος	xvi	14
29	ἕνη καὶ νέα	xv	15

Dicitur & 21 πρώτη ἐπὶ εἰκάδι & πρώτη μετὰ εἰκάδα, vt ſupra.

NONVS MENSIS.

Ἐλαφηβολιὼν 30 dierum eſt.

1	Νουμηνία	xiiii	16
2	δευτέρα ἱσαμένου	xiii	17
3	τρίτη ἱσαμένου	xij	18

4	τετάρτη ἱσαμένου	xi	19
5	πέμπτη ἱσαμένου	x	20
6	ἕκτη ἱσαμένου	ix	21
7	ἑβδόμη ἱσαμένου	viij	22
8	ὀγδόη ἱσαμένου	vij	23
9	ἐννάτη ἱσαμένου	vi	24
10	δεκάτη ἱσαμένου	v	25
11	πρώτη ἐπὶ δέκα μεσοῦντος	iiij	26
12	δευτέρα ἐπὶ δέκα	iij	27
13	τρίτη ἐπὶ δέκα	Pridie	28
14	τετάρτη ἐπὶ δέκα	Cal.Mart.	1 Mart.
15	πέμπτη ἐπὶ δέκα	vi	2
16	ἕκτη ἐπὶ δέκα	v	3
17	ἑβδόμη ἐπὶ δέκα	iiij	4
18	ὀγδόη ἐπὶ δέκα	iii	5
19	ἐννάτη ἐπὶ δέκα	Pridie	6
20	εἰκάς	Non.Mart.	7
21	δεκάτη φθίνοντος	viij	8
22	ἐννάτη φθίνοντος	vij	9
23	ὀγδόη φθίνοντος	vi	10
24	ἑβδόμη φθίνοντος	v	11
25	ἕκτη φθίνοντος	iiij	12
26	πέμπτη φθίνοντος	iij	13
27	τετάρτ. φθίνοντος	prid.	14
28	τρίτη φθίνοντος	Idus Mart.	15
29	δευτέρα φθίνοντος	xvij	16
30	ἔνη καὶ νέα.	xvi	17

Dicitur & 21 dies πρώτη ἐπὶ εἰκάδι, ſeu μετ' εἰκάδα, &c.

DECIMVS MENSIS.

Μουνυχιὼν, 29 dierum eſt.

1	νουμηνία	xv	18
2	δευτέρα ἱσταμένου	xiiij	19
3	τρίτη ἱσταμένου	xiij	20
4	τετάρτη ἱσταμένου	xij	21
5	πέμπτη ἱσταμένου	xi	22
6	ἕκτη ἱσταμένου	x	23
7	ἑβδόμη ἱσταμένου	ix	24
8	ὀγδόη ἱσταμένου	viij	25
9	ἐννάτη ἱσταμένου	vij	26
10	δεκάτη ἱσταμένου	vi	27
11	πρώτη ἐπὶ δέκα μεσοῦντος	v	28
12	δευτέρα ἐπὶ δέκα	iiij	29
13	τρίτη ἐπὶ δέκα	iii	30
14	τετάρτη ἐπὶ δέκα	Pridie	31
15	πέμπτη ἐπὶ δέκα	Calẽd. April.	1. April.
16	ἕκτη ἐπὶ δέκα	iiii	2
17	ἑβδόμη ἐπὶ δέκα	iij	3
18	ὀγδόη ἐπὶ δέκα	Prid.	4
19	ἐννάτη ἐπὶ δέκα	Non. April.	5
20	εἰκάς	viii	6
21	ἐννάτη φθίνοντος	vii	7
22	ὀγδόη φθίνοντος	vi	8
23	ἑβδόμη φθίνοντος	v	9
24	ἕκτη φθίνοντος	iiii	10

25	πέμπτη φθίνοντος	iii	11
26	τετάρτη φθίνοντος	Pridie	12
27	τρίτη φθίνοντος	Idus	13
28	δευτέρα φθίνοντος	xix	14
29	ἕνη καὶ νέα	xviii	15

Dicitur & 21 dies πρώτη ἐπὶ εἰκάδι, ſeu μετ᾽ εἰκάδα, &c.

VNDECIMVS MENSIS.

Θαργηλιὼν 30 dierum eſt.

1	νουμηνία	xvii	16
2	δευτέρα ἱσταμένου	xvi	17
3	τρίτη ἱσταμένου	xv	18
4	τετάρτη ἱσταμένου	xiiii	19
5	πέμπτη ἱσταμένου	xiii	20
6	ἕκτη ἱσταμένου	xii	21
7	ἑβδόμη ἱσταμένου	xi	22
8	ὀγδόη ἱσταμένου	x	23
9	ἐνάτη ἱσταμένου	ix	24
10	δεκάτη ἱσταμένου	viii	25
11	πρώτη ἐπὶ δέκα μεσοῦντος	vij	26
12	δευτ. ἐπὶ δέκα	vi	27
13	τρίτη ἐπὶ δέκα	v	28
14	τετάρτη ἐπὶ δέκα	iiii	29
15	πέμπτη ἐπὶ δέκα	iii	30
16	ἕκτη ἐπὶ δέκα	Pridie	31
17	ἑβδ. ἐπὶ δέκα	Cal. Maij	1 Maij
18	ὀγδόη ἐπὶ δέκα	vi	2
19	ἐνάτη ἐπὶ δέκα	v	3

20	εἰκάς	iiii	4
21	δεκάτη φθίνοντος	iij	5
22	ἐννάτη φθίνοντος	Pridie	6
23	ὀγδόη φθίνοντος	Nonæ	7
24	ἑβδόμη φθίνοντος	viii	8
25	ἕκτη φθίνοντος	vii	9
26	πέμπτη φθίνοντος	vi	10
27	τετάρτη φθίνοντος	v	11
28	τρίτη φθίνοντος	iiii	12
29	δευτέρα φθίνοντος	iij	13
30	ἕνη καὶ νέα	Pridie	14

Dicitur & 21 dies πρώτη ἐπὶ εἰκάδι, ſeu πρώτη μετ' εἰκάδα, vt & in reliquis mẽſib.

DVODECIMVS MENSIS.

Σκιῤῥοφοριὼν 29 dierum eſt.

1	νουμηνία	Idus Maij	15
2	δευτ. ἱσταμένου	xvii	16
3	τρίτη ἱσταμένου	xvi	17
4	τετάρτη ἱσταμένου	xv	18
5	πέμπτη ἱσταμένου	xiiii	19
6	ἕκτη ἱσταμένου	xiii	20
7	ἑβδόμη ἱσταμένου	xii	21
8	ὀγδόη ἱσταμένου	xi	22
9	ἐννάτη ἱσταμένου	ix	23
10	δεκάτη ἱσταμένου	viij	24
11	πρώτη ἐπὶ δέκα μεσοῦντος	vii	25
12	δευτέρα ἐπὶ δέκα	vi	26
13	τρίτη ἐπὶ δέκα	v	27

14	τετάρτη ἐπὶ δέκα	iiij	28
15	πέμπτη ἐπὶ δέκα	iii	29
16	ἕκτη ἐπὶ δέκα	Pridie	30
17	ἑβδόμη ἐπὶ δέκα	Calend. Iun.	1
18	ὀγδόη ἐπὶ δέκα	iiii	2
19	ἐννάτ. ἐπὶ δέκα	iii	3
20	εἰκάς	Prid.	4
21	ἐννάτη φθίνοντος	Non. Iul.	5
22	ὀγδόη φθίνοντος	viii	6
23	ἑβδόμη φθίνοντος	vij	7
24	ἕκτη φθίνοντος	vi	8
25	πέμπτη φθίνοντος	v	9
26	τετάρτη φθίνοντος	iiii	10
27	τρίτη φθίνοντος	iii	11
28	δευτέρα φθίνοντος	Pridie	12
29	ἕνη καὶ νέα	Idus Iuniæ	13

Dicitur & 21 dies πρώτη ἐπὶ εἰκάδι, & πρώτη μετ' εἰκάδα. 22 δευτέρα ἐπὶ εἰκάδι, & in cæteris deinceps eodem modo.

Iam vides à Iulii die decimotertio ad 25 diem vnde annum incœpimus, intereſſe dies vndecim, quibus Græcorum annus noſtro minor eſt: ſed ij cum quadrante in octo annos nonaginta annos conficiunt, id eſt, tres menſes, quos intercalant octauo quoque anno, vt diximus.

Cæterum horum 12 menſium interuallo lunationes ſeu lunæ nouæ interfuerunt tredecim, quod accidere nonnunquā tradunt Græci. Cōſidera autem, quàm apte incipiat à neomenia annus, & in eandem finiat.

Qui autem noſtrorum menſium dies Græcorum ſupputationi hoc anno reſpondent, ſequenti anno iidem non reſpondebunt, propter aſſeruatos illos vndecim dies reliquos in octauum annum. Itaq; anni 1550 primus dies anni Græcorum erit, 14 Iunij, qui eſt xviij Calend. Iulij, id eſt, dies proxime ſequens poſtremum diem anni ſuperioris. finiet autem annus 2 die Iunij, id eſt, iiij Non. Iunias.

Annus 1551 incipiet 3 die Iunij, & finiet 22 Maij.

Annus 1552 incipiet 23 die Maij, & finiet decimo item Maij, quo anno numerantur dies duodecim propter biſſextum, qui eo anno intercalatur Latinis.

Annus 1553 incipiet vndecimo die Maii, & finiet vigeſimo nono die Aprilis.

Annus 1554 incipiet vltimo die Aprilis, & finiet 18 Aprilis.

Annus 1555 incipiet die April. decimo nono, & finiet ſeptimo Aprilis.

Annus 1556 incipiet octauo die Aprilis, & finiet vigeſimo ſeptimo Martii: qui annus eſt

biſſextilis Latinorum, vt & Græcorum. Atq; hic annus intercalaris eſt. eſt enim octauus ab eo vnde annũ incœpimus deſcribere 1549. Itaq; hoc anno ad ſuos duodecim mẽſes adiũgent tres ἐμβολίμους, id eſt, interiectitios, ſeu intercalares, ſingulos 30 dierum, reliqui enim ſunt octies vndecim dies, & totidem quadrantes: qui ſimul iuncti 90 dies conficiunt, id eſt, ter triginta dies. ſic ergo deſcribent eos.

Ο πρῶτος μὴν τῶν ἐμβολίμων 30 dierum.

1	νουμηνία	v Martii	28
2	δευτέρα ἱσταμένου	iiij	29
3	τρίτη ἱσταμένου	iii	30
4	τετάρτη ἱσταμένου	Pridie	31
5	πέμπτ. ἱσταμένου	Calend. April.	1
6	ἕκτη ἱσταμένου	iiii	2
7	ἑβδόμη ἱσταμένου	iii	3
8	ὀγδόη ἱσταμένου	Pridie	4
9	ἐνάτη ἱσταμένου	Non. April.	5
10	δεκάτ. ἱσταμένου	viii	6
11	πρώτη ἐπὶ δέκα μεσοῦντος	vii	7
12	δευτέρα ἐπὶ δέκα	vi	8
13	τρίτη ἐπὶ δέκα	v	9
14	τετάρτη ἐπὶ δέκα	iiii	10
15	πέμπτ. ἐπὶ δέκα	iij	11
16	ἕκτη ἐπὶ δέκα	Pridie	12
17	ἑβδόμη ἐπὶ δέκα	Idus	13
18	ὀγδόη ἐπὶ δέκα	xix	14

19	ἐννάτη ἐπὶ δέκα	xviij	15
20	εἰκὰς ſeu εἰκοστή	xvii	16
21	δεκάτη φθίνοντος	xvi	17
22	ἐννάτη φθίνοντος	xv	18
23	ὀγδόη φθίνοντος	xiiii	19
24	ἑβδόμη φθίνοντος	xiii	20
25	ἕκτη φθίνοντος	xii	21
26	πέμπτη φθίνοντος	xi	22
27	τετάρτη φθίνοντος	x	23
28	τρίτη φθίνοντος	ix	24
29	δευτέρ. φθίνοντος	viii	25
30	ἕνη καὶ νέα	vii	26

Dicitur & 21 πρώτη ἐπὶ εἰκάδι, vt in reliquis.

ὁ δεύτερος μὴν τῶν ἐμβολίμων 30 dierũ.

1	νουμηνία	vi	
2	δευτέρα ἱσταμένου	v	27
3	τρίτη ἱσταμένου	iiii	28
4	τετάρτ. ἱσταμένου	iii	29
5	πέμπτ. ἱσταμένου	Pridie	30
6	ἕκτη ἱσταμένου	Cal.	Maij 1
7	ἑβδόμη ἱσταμένου	vi	2
8	ὀγδόη ἱσταμένου	v	3
9	ἐννάτη ἱσταμένου	iiii	4
10	δεκάτη ἱσταμένου	iii	5
11	πρώτη ἐπὶ δέκα μεσοῦντος	Prid.	6
12	δευτ. ἐπὶ δέκα	Non. Maii	7
13	τρίτη ἐπὶ δέκα	viii	8

14	τετάρτ. ἐπὶ δέκα	vij	9
15	πέμπτ. ἐπὶ δέκα	vi	10
16	ἕκτη ἐπὶ δέκα	v	11
17	ἑβδόμη ἐπὶ δέκα	iiii	12
18	ὀγδόη ἐπὶ δέκα	iii	13
19	ἐνάτη ἐπὶ δέκα	Prid.	14
20	εἰκάς	Idus Maij	15
21	δεκάτη φθίνοντος	xvii	16
22	ἐννάτη φθίνοντος	xvi	17
23	ὀγδόη φθίνοντος	xv	18
24	ἑβδόμη φθίνοντος	xiiii	19
25	ἕκτη φθίνοντος	xiii	20
26	πέμπτη φθίνοντος	xii	21
27	τετάρτη φθίνοντος	xi	22
28	τρίτη φθίνοντος	x	23
29	δευτέρ. φθίνοντος	ix	24
30	ἔνη καὶ νέα	viii	25

Dicitur & 21 πρώτη ἐπὶ εἰκάδι & πρώτη μετὰ εἰκάδα, vt ſupra.

Τρίτος μὴν τῶν ἐμβολίμων 30 dierum eſt.

1	νουμηνία	vii	26
2	δευτέρα ἱσαμένου	vi	27
3	τρίτη ἱσαμένου	v	28
4	τετάρτη ἱσαμένου	iiij	29
5	πέμπτη ἱσαμένου	iii	30
6	ἕκτη ἱσαμένου	Prid.	31
7	ἑβδόμη ἱσαμένου	Calend. Iun.	1
8	ὀγδόη ἱσαμένου	iiij	2

9	ἐννάτ. ἱσαμένου	iii	3
10	δεκάτ. ἱσαμένου	Prid.	4
11	πρώτη ἐπὶ δέκα μεσοῦντος	Non. Iun.	5
12	δευτέρα ἐπὶ δέκα	viii	6
13	τρίτη ἐπὶ δέκα	vii	7
14	τετάρτη ἐπὶ δέκα	vi	8
15	πέμπτη ἐπὶ δέκα	v	9
16	ἕκτη ἐπὶ δέκα	iiii	10
17	ἑβδόμη ἐπὶ δέκα	iii	11
18	ὀγδόη ἐπὶ δέκα	Prid.	12
19	ἐννάτη ἐπὶ δέκα	Idus	13
20	εἰκὰς, ſeu εἰκοστή	xviij	14
21	δεκάτη φθίνοντος	xvij	15
22	ἐννάτη φθίνοντος	xvi	16
23	ὀγδόη φθίνοντος	xv	17
24	ἑβδόμη φθίνοντος	xiiij	18
25	ἕκτη φθίνοντος	xiij	19
26	πέμπτη φθίνοντος	xij	20
27	τετάρτη φθίνοντος	xi	21
28	τρίτη φθίνοντος	x	22
29	δευτέρα φθίνοντος	ix	23
30	ἕνη καὶ νέα	viij	24

Dicitur & 21 dies πρώτη ἐπὶ εἰκάδι, ſeu πρώτη μετ' εἰκάδα, vt ſupra.

Vides quam apte huius anni octaui, qui Græcorũ anni vertẽtis vltimus eſt, mẽſis poſtremus dies vniuerſæ ſupputationi cõueniat.

Octennium enim incœperam⁹ à 25 die Iunij, & in 24 finimus, intercalatis menſibus tribus, quos vndecim dies & quadrans octauo quoque anno conficiunt.

Supereſt vt intelligas annum 1549, vnde incipimus, primum eſſe illorum octo, ad quorum finem ſit intercalandum.

Repetamus itaque ab initio Græcorum annos. Primus annus vnde numerare incœperũt Græci annos, primus eſt primæ Olympiadis, qui annus fuit ab orbe cõdito, vt vera ſupputatio doctorum habet, 3188, id eſt, anno ſecundo regni Ioathan in Iuda, & tertio anno regni Pekan in Iſrael, anno regni Aſſyriorũ 44, à Troia capta 407, & regni Amulij Syluij apud Latinos anno 21. qui abeſt ab anno Chriſti nato, primo fere medio (qui mundi erat 3962, & paulo plus, id eſt, olympiadis 66 anno 3) annis 772: quos ſi addas ad annos Chriſti 1549, anni Græcorum erunt à primæ Olympiadis anno primo, 2321: quos ſi diuidas per octo, vt intelligas quotus annus ſit iſte 1549, octennij emboliſmalis, reperies primum eſſe, & annum 1548, eum fuiſſe ad quẽ tres menſes Græci addiderunt, id eſt, emboliſmon in eum incidiſſe, qua ratione tres poſtremos menſes anno 1556 intertexuim⁹, qui vt ille, interpoſitis annis ſeptem, intercalaris eſt.

Ex hac noſtra ſupputatione ſpero ſtudioſos aliquam vtilitatẽ percepturos ad chronologias Græcorum intelligendas,& doctorum hominum interpretationes menſiũ Græcorũ percipiẽdas. Nã etiã inter doctos nõ bene cõuenit. Nã quiſquis libelli auctor fuerit de mẽſibus Atticis, Theodoro Gazæ adſcripti, is à Galeno non habuit quod diſſentiret, qui ſcripſit βοηδρομιῶνα Latinis eſſe Septembrem: à Putarcho qui ποσειδεῶνα Ianuariũ appellauerit,& demum à Plinio qui μουνυχιῶνα, θαργηλιῶνα καὶ σκιῤῥοφοριῶνα conuerterit ex Ariſtotele Aprilem, Maium, Iunium: cùm Græcorũ menſes vt ex noſtra quam non procul à vera putamus abeſſe deſcriptione liquet, vni Latinorum menſi in totũ non poſsint accõmodari, ſed vnius finem & alterius contermini principium capiant. Sed de ea re ſubtilius iudiciũ eruditis ferendum relinquimus. ſatis eſt quod initio propoſuimus expoſuiſſe. Plura his adiutus, vel certe admonitus diligens literarum vetuſtiorum indagator obſeruare ſuo ſibi commodo poterit.

SENTENTIAE ALIQVOT morales inſtituendis puerorum moribus accommodatæ.

Χρὴ βίον αἱρεῖσθαι τὸν ἄριστον. ἡδίω γὰρ αὐτὸν ἡ συνήθεια ποιήσει. πλοῦτος ἀσθενὴς ἄγκυρα. δόξα ἔτι ἀσθενεστέρα. τὸ σῶμα ὁμοίως, αἱ ἀρχαὶ, αἱ τιμαί. πάντα ταῦτα ἀσθενῆ καὶ ἀδύνατα. τίνες οὖν ἄγκυραι δυναταί; φρόνησις, μεγαλοψυχία, ἀνδρεία. ταύτας οὐδεὶς χειμὼν σαλεύει. οὗτος θεοῦ νόμος, ἀρετὴν εἶναι τὸ ἰσχύον μόνον, τὰ δ' ἄλλα, λῆρον.

Vita deligenda eſt quæ ſit optima. dulcem enim eã conſuetudo faciet. Diuitiæ, anchora eſt infirma: gloria etiã infirmior: itemque corpus, imperia, honores, quæ omnino infirma ſunt & inualida. Quænã ergo validæ anchoræ ſunt? Prudentia, magnitudo animi, fortitudo, quas nulla tempeſtas coagitat. Hæc dei lex eſt, Virtutem id ſolum eſſe quod validum ſit: alia autem, nugas.

Ἃ πάσχοντες ὑφ' ἑτέρων ὀργίζεσθε, ταῦτα τοῖς ἄλλοις μὴ ποιεῖτε.

Quæ vos ad iracundiam mouent ab aliis paſſos, ea ne aliis faciatis.

Οὔτε ἵππος εὐγενὴς κρίνοιτ' ἂν ὁ πολυτελῆ σκευὴν ἔχων, ἀλλ' ὁ τῇ φύσει λαμπρὸς, οὔτε ἀνὴρ σπουδαῖος ὁ πολύτιμον οὐσίαν κεκτημένος, ἀλλ' ὁ τὴν ψυχὴν γενναῖος.

Neque generoſus iudicari debet equus, qui

precioſum apparatum habeat, ſed qui natura ſplendidus ſit: neque vir probus & frugi, qui magnificas opes poſsideat, ſed qui ſit animo generoſo.

Ἐν μὲν τῷ πλεῖν πείθεσθαι δεῖ τῷ κυβερνήτῃ, ἐν δὲ τῷ ζῆν τῷ λογίζεσθαι δυναμένῳ βέλτιον.

Nauigando gubernatori obtemperandum eſt: viuendo autem ei qui plus ratione valet.

Δυοῖν λεγόντοιν θατέρου θυμουμένου, μὴ ἀντιτείνων τοῖς λόγοις, σοφώτερος.

E duobus qui colloquuntur altero iraſcente, qui non refragatur verbis, ſapientior eſt.

Κακῆς ἀπ' ἀρχῆς γίνεται τέλος κακόν.

Malo e principio malus finis exiſtit.

Εἰ βούλει καλῶς ἀκούειν, μάθε καλῶς λέγειν· μαθὼν δὲ καλῶς λέγειν, πειρῶ καλῶς ποιεῖν, καὶ οὕτω καρπώσῃ τὸ καλῶς ἀκούειν.

Si bene vis audire, diſce bene loqui: cum autem didiceris bene loqui, da operam vt bene facias, & ita conſequeris vt bene audias.

Οὔτε ἵππῳ χωρὶς χαλινοῦ, οὔτε πλούτῳ χωρὶς λογισμοῦ δυνατὸν ἀσφαλῶς χρήσασθαι.

Neque vt equo ſine fręno, neque vt ſine ratione diuitiis vtaris tuto, fieri poteſt.

Πενίαν ἡγητέον εἶναι, μὴ τὴν οὐσίαν ἐλάττω ποιεῖν, ἀλλὰ τὴν ἀπληστίαν πλέω,

Paupertas exiſtimanda eſt, non facultatum

decrementũ, ſed inſatiabilitatis incrementũ.

Ἔρχεται τἀληθὲς εἰς φῶς ἐνίοτ' οὐ ζητούμενον.

Venit in lucem veritas interdum non quęſita.

Οὕτως ἰσχυρόν ἐστιν ἀλήθεια, ὥστε πάντων ἐπικρατεῖν τῶν ἀνθρωπίνων λογισμῶν.

Veritas adeo res eſt potens, vt omnes humanas cogitationes ſuperet.

Ὥσπερ τὸ μέλι τὰ ἡλκωμένα δάκνει, τοῖς δὲ κατὰ φύσιν ἡδύ ἐστιν, οὕτω καὶ οἱ ἐκ φιλοσοφίας λόγοι.

Quemadmodum mel exulcerata mordet, iis autem qui ſunt ſecundum naturam affecti ſuaue eſt, ita & philoſophia.

Τὰ μὲν ξύλα τὸ πῦρ αὔξοντα ὑπ' αὐτοῦ καταναλίσκεται· ὁ δὲ πλοῦτος ἐκτρέφων τοὺς κόλακας, ὑπ' αὐτῶν τούτων διαφθείρεται.

Ligna quidem quæ ignem augent, ab eo cõſumuntur: opes vero quæ aſſentatores alunt, ab iis ipſis perduntur.

Εἰ βούλει πλούσιόν τινα ποιῆσαι, μὴ χρημάτων προστίθει, τῆς δὲ ἐπιθυμίας ἀφαίρει.

Si vis quempiam diteſcere, ne diuitiis addas, ſed de cupiditate detrahas.

Μηδέποτε μηδὲν αἰσχρὸν ποιήσας ἔλπιζε λήσειν· καὶ γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λήσῃς, ἑαυτῷ συνειδήσεις.

Nunquam ſperes ſi quid turpe feceris, id fore occultum. nam etiam ſi id alios lateat, tibi ipſi eius conſcius eris.

Μοχθεῖν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν.

Laborare neceſſe eſt eis qui volunt felices eſſe.

Ἅπαντα τὰ καλὰ τοῦ πονοῦντος γίνεται.

Bonorum omnium qui laborat, compos fit.

Τὸ ζητούμενον ἁλωτόν, ἐκφεύγει δὲ τἀμελούμενον.

Quod quæritur comprehendi poteſt: effugit autem quod negligitur.

Ἡ τῶν σωμάτων ἕξις ἀπὸ ἡσυχίας μὲν καὶ ἀργίας διόλυται, ἀπὸ γυμνασίων δὲ καὶ κινήσεων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σώζεται· ἡ δ᾽ ἐν τῇ ψυχῇ ἕξις ἀπὸ μαθήσεως μὲν καὶ μελέτης κινήσεων οὐσῶν, κτᾶταί τε μαθήματα, καὶ σώζεται, καὶ γίνεται βελτίων, ἀπὸ δὲ ἡσυχίας ἀμελετησίας τε καὶ ἀμαθίας οὔσης, οὔτε τι μανθάνει, ἅ τε ἂν μάθῃ ἐπιλανθάνεται.

Habitudo corporum ocio & inertia labefactatur, exercitationibus autem & agitationibus vt plurimum cõſeruatur. Animi vero habitus ſtudio & meditatione, quę ſunt agitationes, doctrinam comparat & conſeruatur euaditque melior: ſed ocio quæ à meditatione & ſtudio vacatio eſt, tum nullam ſibi doctrinam parat, tum quæ didicit obliuiſcitur.

οὔτε τὸν ἀῤῥωστοῦν ἡ χρυσῆ ὠφελεῖ κλίνη, οὔτε τὸν ἀνόητον ἡ ἐπίσημος εὐτυχία.

Neque iuuat aureus lectus ægrotantem, neque inſipientē inſignis fortunæ proſperitas.

τοσαύτην δεῖ οὐσίαν ἔχειν, ὅσην ἔχων οὔτ' ἐπιβουλευθήσῃ, οὔτε τῶν ἀναγκαίων ἀπορήσεις.

Tantas opes habere conuenit, qnantas ſi habes neque tibi inſidietur, neque neceſſariis rebus opus ſit.

PARISIIS

Excudebat Guil. Morel. Calend. Febr.
An. 1550.

I. 64 pp.
II. 32 leaves
cpl.
hNG. 5319
LBZ

dtvvv